

Hr. Bent Nielsen
Landsorganisationen i Danmark
Juridisk Afdeling
Rosendørns Allé 12
DK-1834 København

Kære Hr. Bent Nielsen

Min bedste tak for vort møde i onsdags, hvor jeg også havde anledning til at træffe andre repræsentanter for de danske parter på arbejdsmarkedet. Det var nyttigt på ny at konstatere, i hvor høj grad der lægges vægt på den helt specielle model for forholdet mellem arbejdsmarkedets parter, som er udviklet i Danmark over årene, og jeg håber, at De fandt mine bemærkninger om Maastricht-Traktatens betydning for denne model ligeså nyttige.

Jeg skal hermed skriftligt bekræfte ikke blot de bemærkninger, jeg fremsatte på mødet og i Europa-Parlamentet, men også de bemærkninger, som hr. O'Sullivan allerede har fremsendt i sit brev til hr. Trampe, vedrørende forslaget til direktiv om udstationering af arbejdstagere.

Med hensyn til den generelle situation efter ratificeringen af Maastricht-Traktaten skal jeg fremsatte tre bemærkninger.

For det første hedder det udtrykkeligt i Maastricht-Traktatens Sociale Protokol, artikel 2, stk. 8, at denne del af Traktaten ikke gælder for "lønforhold, organisationsret, strejkeret eller ret til lockout". Her er der tale om et meget vigtigt almindeligt princip, som efter min mening bør berolige arbejdsmarkedets parter i Danmark. Det pågældende princip optræder faktisk allerede i "Socialpagten" fra 1989 og er derfor ligeledes af stor betydning for den nugældende Traktat.

For det andet er det vigtigt at bemærke, at Maastricht-Protokollen ligger tæt op ad gældende praksis i Danmark, idet den åbner mulighed for, at aftaler mellem arbejdsmarkedets parter på EF-plan kan træde i stedet for lovgivning. Det er naturligvis ikke ensbetydende med, at retsfor skrifter, som f.eks. direktiver, aldrig vil forekomme. Retsfor skrifter kan komme på tale under særlige forhold. Men i det omfang arbejdsmarkedets parter på EF-plan måtte ønske det, kan de uden videre træffe kollektive aftaler om foranstaltninger, hvilket så vil kunne føre EF-institutionerne til at drage den slutning, at der ikke er behov for yderligere lovgivning. Desuden vil det generelle nærhedsprincip, der er omtalt i artikel 3b, faktisk tilskynde Kommissionen i den retning.

For det tredje forholder det sig naturligvis sådan, at, hvis der ikke desto mindre vedtages direktiver, så vil en måde at gennemføre dem på være ved behørigt anmeldte kollektive overenskomster på nationalt plan. I Danmark ville man fortrinsvis vælge denne form for gennemførelse, som forudsat i artikel 2, stk. 4. I tilfælde, hvor virksomheder eller enkeltpersoner ikke overholder deres forpligtelser, løses problemerne ved hjælp af de nugældende procedurer på arbejdsmarkedet i Danmark. Kun som en sidste udvej og som en sikkerhedsventil vil national lovgivning kunne komme på tale.

Disse tre forhold tilsammen giver Dem fuld forsikring om, at Maastricht-Protokollen ikke på nogen måde vil nødvendiggøre en ændring af gældende praksis i Danmark med hensyn til arbejdsmarkedsspørgsmål. Snarere tværtimod: de danske arbejdsmarkedseorganisationer vil sandsynligvis ønske at optræde mere aktivt på EF-plan med henblik på at sikre, at deres forestilling om et velordnet forhold mellem arbejdsmarkedets parter nyder fremme.

Indtil Maastricht-Traktaten er ratificeret, tjener Rom-Traktaten selvsagt forsat som retsgrundlag. Direktivet om udstationering er et godt eksempel og har givet anledning til forskellige spørgsmål. Jeg kan bekræfte, at Kommissionens synspunkt i denne sag svarer til hr. O'Sullivan's beskrivelse i hans brev af 23. april til hr. Trampe.

Kommissionen har allerede gjort det klart i sine svar på flere parlamentsforespørgsler, at forslaget om udstationering af arbejdstagere hverken harmoniserer eller koordinerer nationale bestemmelser om aktionsret, navnlig strejkeret. Forslaget har derfor ingen indvirkning hverken på medlemsstaternes muligheder for at lovgive eller arbejdsmarkedsparternes praksis med hensyn til retten til at strejke. Den periode, der omtales i det pågældende forslags artikel 3, stk. 2, vil heller ikke få nogen indvirkning på aktionsretten.

I medfør af Rom-Traktatens artikel 59, og ganske uanset om forslaget om udstationering af arbejdstagere vedtages eller ej, må nationale bestemmelser om aktionsret naturligvis ikke bevirke, at der diskrimineres mod en udenlandsk tjenesteyder, således at vedkommende behandles mindre gunstigt end en indenlandsk tjenesteyder, der er tilsvarende stillet.

Hvis det derfor i henhold til dansk ret er lovligt at aktionere mod en dansk arbejdsgiver med henblik på at tvinge vedkommende til at overholde en bestemt kollektiv overenskomst, vil det samme være gældende over for en udenlandsk tjenesteyder, som er i en tilsvarende situation.

Jeg skal i øvrigt tilføje, at Kommissionen ville finde det helt acceptabelt, om det pågældende og lignende direktiver blev gennemført som anført i Maastricht-Traktatens Sociale Protokol, der på dette punkt er bedre tilpasset de forskellige nationale forhold end den gamle Traktat.

Som det sikkert er Dem bekendt, har Europa-Parlamentet allerede afgivet udtalelse om forslaget vedrørende udstationering af arbejdstagere, og Kommissionen er nu i færd med at udarbejde en ny tekst på baggrund af Parlamentets andringsforslag.

Under alle omstændigheder skal jeg endnu engang bekræfte, at den ændrede tekst ikke kommer til at indholde bestemmelser, som på nogen måde får indvirkning på aktionsretten i henhold til dansk lovgivning.

Jeg håber, at dette opklarer sagen tilfredstillende, og ser frem til et fortsat snævert samarbejde med Dem og Deres organisation fremover.

Jeg vil tillade mig at sende en kopi af denne skrivelse til de øvrige deltagere i vort møde forleden.

Med venlig hilsen

Padraic Flynn

Kopi: Hr. Alex Nielsen (AC)
Hr. Anker Christoffersen (FTF)
Hr. Leth-Larsen (DA)